

Vida Pelc Bajković

Nisva

Nisva blizu
kot sonce in dež
niti daleč
kot mesec z gora
le en popoldanski korak
ki so ga poteptali
kamni konji

Nihče ne pozna
tvoje in moje
posedlosti v prah
pod razmetanim ležiščem
prepleskani mlin brezkolesni
misli me dajejo
in jazz opolnočni

Vzkriž prestiram
preveliko senco
štajerskega kozolca
hlad iščem v razah zelenečih polken
ali me iščeš ali me v trepetliko vodnega mesta
v slikarijo pogreto
na zid sinagoge

Razpel si se
svoji koščeni roki
poglej prebadani nogi
v drevaku v mulj tisočletni ujeto
odvijam ležanino zlata
kresilna goba
sred mrtvega čela

V vedru vode odseva mrk
da ne pokvariš pogleda
se v luno oziraš
in sonce večeri s kresnico
za jutri noči mimobežnost
lasje vrat nogavica
ničesar več še manj

Zapoj o tisti
okroglini line
v sinjino
vročekrvni ubijalec konj
šepetaj pod grivasto masko
ki so ga ujeli
v zimski nalive

Na tej strani
nisva
strun trhlih rezget
v peno krvavo
in